

Βίος τῆς Ἁγίας νεομάρτυρος Λυδίας τῆς Ρωσίδος καί τῶν σὺν αὐτῇ στρατιωτῶν Κυρίλλου καί Ἀλεξίου

Κάποιος ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας μᾶς ζήτησε στοιχεῖα γιά τόν Βίο τῆς Ἁγίας Λυδίας. Παραθέτουμε τό Βίο της ὅπως παρουσιάζεται στό περιοδικό τῆς Ἱ.Μ. Ξηροποτάμου «Ἁγιορείτικη Μαρτυρία».

Ἡ Λυδία, κόρη ἑνός ἱερέως τῆς πόλεως Οὔφα - βρίσκεται στή δυτική Σιβηρία, στίς ὄχθες τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ - γεννήθηκε στίς 20 Μαρτίου τοῦ 1901. Ἄπό παιδί ἦταν εὐαίσθητη, στοργική καί ἀγαπητή ἀπό ὅλους. Φοβόταν τήν ἁμαρτία καί κάθε τί πού δέν τό ἐπέτρεπε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Μόλις τελείωσε τό παρθεναγωγεῖο στά δεκαεννιά της χρόνια, παντρεύτηκε καί ἀμέσως ἔχασε τόν ἄνδρα της στόν ἐμφύλιο πόλεμο μέ τήν ἀναχώρησι τοῦ Λευκοῦ (τσαρικοῦ) Στρατοῦ.

Ὁ πατέρας της, ἀπό τίς πρῶτες ἀρχές τοῦ σχίσματος τῶν «Ἀνακαινιστῶν» (πρόκειται γιά ἐκκλησιαστικό νεωτεριστικό κίνημα, τό ὁποῖο γιά ἕνα διάστημα πέτυχε νά ἀναγνωρισθῇ σάν ἡ ἐπίσημη ρωσική ἐκκλησία ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ἄλλες αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες) πού ὀργανώθηκε ἀπό τούς Μπολσεβίκους τό 1922, προσχώρησε σ' αὐτό. Ἡ θυγατέρα του τότε γονάτισε μπροστά στά πόδια τοῦ πατέρα της καί εἶπε : «Δῶσε μου τήν εὐχή σου, πατέρα, νά σ' ἀφήσω, γιά νά μή σέ δεσμεύω στή σωτηρία τῆς ψυχῆς σου». Ὁ γέρον ἱερέας ἤξερε καλά τήν κόρη του, ὅπως ἤξερε καλά τό ἐσφαλμένο τῆς κινήσεώς του. Δάκρυσε καί, δίδοντας τήν εὐλογία του στήν Λυδία νά ζήσει μόνη της, τῆς εἶπε προφητικά: «Κοίταξε, κόρη μου, ὅταν κερδίσης τό στεφάνι σου, νά πῆς στόν

Κύριο ότι παρόλο που φάνηκα πολύ αδύνατος για αγώνα, ωστόσο δέν σέ εμπόδισα, αλλά σου έδωσα τήν εϋχή μου». «Θά τό πω, πατέρα», του εΐπε εκείνη φιλώντας του τό χέρι και προβλέποντας έτσι κι αϋτή προφητικά τό μέλλον.

Ή Λυδία πέτυχε νά διοριστῆ στήν δασονομική ὑπηρεσία και τό 1926 μετατέθηκε στήν κολλεκτίβα ὑλοτομίας τῆς περιοχῆς, ὅπου δούλευε κοντά στους πιό χαμηλόμισθους εργάτες. Έδω ἤρθε ἀμέσως σέ ἐπαφή μέ ἀπλούς ἀνθρώπους του ρωσικοῦ λαοῦ, τους ὁποίους ἀγαποῦσε πολύ και οἱ ὁποῖοι ἀνταποκρίθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Οἱ ξυλοκόποι και οἱ ὁδηγοί, που εἶχαν σκληρυνθῆ ἀπό τή δουλειά μέσα σέ δύσκολες συνθῆκες, ἀφηγούνταν μέ κατάπληξι ὅτι στό γραφεῖο του Τμήματος Ὑλοτομίας, ὅπου ἐρχόταν σέ ἐπαφή μαζί τους ἡ Λυδία, τους διαπερνοῦσε ἕνα γνώριμο ἀλλά τώρα μισοξεχασμένο αἶσθημα, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο που εἶχαν νιώσει κάποτε ὅταν πρίν τήν ἐπανάστασι εἶχαν πάει νά ὑποδεχθοῦν τήν περίφημη εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό τό χωριό Μπογκορόντσκογιε τῆς περιφερείας τῆς Οὔφα. Στό γραφεῖο δέν ἀκούγονταν πιά ἀσχημες κουβέντες, βρισιές και καυγάδες. Τά πάθη εἶχαν ἐκλείψει και οἱ ἀνθρωποι ἔγιναν εϋγενικώτεροι μεταξύ τους.

Αϋτό ἦταν καταπληκτικό και ἔγινε ἀντιληπτό ἀπ' ὅλους, τῶν κομματικῶν ὀργάνων μή ἐξαιρουμένων. Παρακολούθησαν τή Λυδία, ἀλλά δέν ἀνακάλυψαν τίποτε ὑποπτο. Δέν πήγαινε καθόλου στίς ἐκκλησίες που εἶχαν νομιμοποιηθῆ ἀπό τους Μπολσεβίκους και συμμετεῖχε ἀραιά και προσεκτικά σέ ἀκολουθίες τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας «τῶν κατακομβῶν».

Ή Γκέ-Πέ-Ού (ἡ σοβιετική ἀστυνομία κατά τά ἔτη 1922-34) ἤξερε ὅτι ὑπῆρχαν μέλη τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας στήν περιφέρεια, δέν ἔβρισκε ὅμως τόν τρόπο νά τά ἀνακαλύψη και νά τά συλλάβη. Μέ σκοπό νά ἀνακαλύψη ὅσους δέν εἶχαν ἀκόμη συλληφθῆ ἡ Γκέ-Πε-Ού ξαφνικά ἐπανεφερε ἀπό τήν ἐξορία τόν ἐπίσκοπο Ἀνδρέα που ἦταν πολύ σεβαστός στον λαό, ἀλλά και σ' ὅλους τους παράγοντες τῆς μυστικῆς ἐκκλησίας. Σύμφωνα ὅμως μέ ὁδηγίες που εἶχε στείλει πρωτύτερα, ὁ ἐπίσκοπος ἔγινε φανερά δεκτός μόνο ἀπό μία ἐκκλησία τῆς Οὔφα, παρόλο που μυστικά ἤρθε νά τόν δῆ ὀλόκληρη ἡ περιφέρεια. Ή Γκέ-Πέ-Ού πεπεισμένη γιά τήν ἀποτυχία του σχεδίου της συνέλαβε πάλι τόν ἐπίσκοπο Ἀνδρέα και τόν ἐξώρισε.

Ή Λυδία συνελήφθη στίς 9 Ἰουλίου 1928. Οἱ μυστικές ὑπηρεσίες γιά ἀρκετό καιρό ἀναζητοῦσαν μία δακτυλογράφο που ἐφοδίαζε τους εργάτες τῆς δασονομικῆς ὑπηρεσίας μέ δακτυλογραφημένα φυλλάδια, που περιεῖχαν βίους Ἀγίων, προσευχές, ἀκολουθίες και συμβουλές ἀρχαίων και συγχρόνων ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Παρατήρησαν ὅτι στήν γραφομηχανή αϋτῆς τῆς δακτυλογράφου τό κάτω μέρος του «κ» ἦταν σπασμένο. Ἐτσι ἀποκαλύφθηκε ἡ Λυδία.

Ή Γκέ-Πέ-Ού κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει στά χέρια της τό κλειδί γιά νά ἀνακαλύψη ὀλόκληρη τήν μυστική ἐκκλησία. Δέκα μέρες ἀδιάκοπης ἀνακρίσεως δέν κατάφεραν νά κλονίσουν τήν μάρτυρα. Πολύ ἀπλά ἀρνήθηκε νά πῆ ὅτιδῆποτε. Στίς 20 Ἰουλίου ὁ ἀνακριτής, ἔχοντας χάσει τήν ὑπομονή του, παρέδωσε τήν Λυδία στό «εἰδικό τμήμα» γιά ἀνάκρισι.

Αϋτό τό «εἰδικό τμήμα» ἐργαζόταν σ' ἕνα γωνιακό δωμάτιο στό ὑπόγειο τῆς Γκε-

Πέ-Ού. Ένας φρουρός στεκόταν μόνιμα στον διάδρομο του υπογείου. Εκείνη την ημέρα φρουρός ήταν ο Κύριλλος Άτάεβ, ένας είκοσιτριάχρονος φαντάρος. Είδε την Λυδία καθώς την έφερναν στο υπόγειο. Η προηγούμενη δεκαήμερη ανάκρισι είχε εξαντλήσει την μάρτυρα και δεν μπορούσε να κατέβη τα σκαλιά. Ο στρατιώτης Άτάεβ, σε πρόσταγμα των προϊσταμένων του, την κράτησε και την ώδηγησε κάτω στον ανακριτικό θάλαμο. «Ο Χριστός να σε σώση» είπε η Λυδία εύχαριστώντας τον φρουρό, καθώς αντιλήφθηκε μία σπιθαμιά συμπαθείας για αυτήν στη λεπτή ευγένεια των δυνατών χεριών του φρουρού του Έρυθρου Στρατού.

Και ο Χριστός έσωσε τον Άτάεβ! Τα λόγια της μάρτυρος και τα γεμάτα πόνο μάτια της μίλησαν στην καρδιά του. Δεν μπορούσε πια να ακούη με αδιαφορία τις αδιάκοπες κραυγές και τα κλάμματά της, όπως είχε προηγουμένως ακούσει όμοιες κραυγές από άλλους ανακρινόμενους και βασανιζομένους.

Η Λυδία βασανίστηκε πολύ ώρα. Οι βασανιστές της Γκε-Πε-Ού δρούσαν συνήθως με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην αφήνουν κανένα ιδιαίτερα ευδιάκριτο σημάδι στο σώμα του βασανιζομένου. Όμως στην ανάκρισι της Λυδίας καμιά προσοχή δεν δόθηκε σε αυτό. Οι κραυγές και τα κλάμματα της Λυδίας συνεχίστηκαν σχεδόν χωρίς διακοπή για πάνω από μιάμιση ώρα.

«Μά δεν πονάς; Τσιρίζεις και κλαΐς. Αυτό δεν σημαίνει ότι σε πονάει;» Ρώτησαν εξαντλημένοι οι βασανιστές σε ένα από τα διαλείμματα.

«Πονάει! Ω Κύριε, πόσο πονάει!» απάντησε η Λυδία με ένα σπασμένο βογγητό.

«Τότε γιατί δεν μιλάς; Θα σε πονέση περισσότερο!» είπαν με φανερό άμηχανία οι βασανιστές.

«Δεν μπορώ να μιλήσω...Δεν μπορώ...Δεν θα τό έπιτρέψη αυτό...», βόγγηξε η Λυδία.

«Ποιός δεν θα τό έπιτρέψη;»

«Ο Θεός δεν θα τό έπιτρέψη!».

Τότε οι βασανιστές έπινόησαν κάτι καινούργιο για τη μάρτυρα: την ήθικη κακοποίησι. Ήταν τέσσερεις. Κοιτάχθηκαν μεταξύ τους. Χρειαζόταν ένας άλλος. Φώναξαν τον φρουρό να τους βοηθήση

Μόλις ο Άτάεβ μπήκε στο δωμάτιο, είδε τη Λυδία, κατάλαβε τον τρόπο του παραπέρα βασανισμού της και τον δικό του ρόλο σε αυτόν, και μέσα του έγινε ένα θαύμα παρόμοιο με την απροσδόκητη μεταστροφή των αρχαίων βασανιστών. Η ψυχή του Άτάεβ είχε σιχαθή την σατανική αποτροπαιότητα και ένας ιερός ένθουσιασμός τον κατέλαβε. Χωρίς καθόλου να συνειδητοποιήση τό τί έκανε, ο φρουρός του Έρυθρου Στρατού σκότωσε επί τόπου με τό πιστόλι του τους δύο βασανιστές που στέκονταν μπροστά του. Πρίν κιάλας άντηχήση ο δεύτερος πυροβολισμός, ο άνδρας της Γκέ-Πέ-Ού που στεκόταν από πίσω, χτύπησε τον Κύριλλο στο κεφάλι με την λαβή του πιστολιού του. Ο Άτάεβ είχε ακόμη αρκετή δύναμη, ώστε να γυρίση και να αρπάξη τον αντίπαλό του από τον λαιμό, αλλά ένας πυροβολισμός από τον τέταρτο τον έρριξε στο πάτωμα.

Ο Κύριλλος έπεσε με τό κεφάλι προς τό μέρος της Λυδίας, που ήταν δεμένη και

τεντωμένη μέ λουριά. Ὁ Κύριος τοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ γιά μία ἀκόμη φορά λόγια ἐλπίδας ἀπό τό στόμα τῆς μάρτυρος. Κοιτώντας τήν Λυδία κατ' εὐθείαν στά μάτια καί μέ τό αἷμα νά τρέχῃ ἀπό τό σῶμα του, ὁ Κύριλλος πρόφερε ἀσθμαίνοντας τίς λέξεις πού δήλωναν τήν ἔνωση του μέ τόν Θεό.

«Ἄγία, πάρε με μαζί σου!»

«Θά σέ πάρω», χαμογέλασε ὀλόλαμπε ἡ Λυδία.

Μέ τό ἄκουσμα καί τήν σημασία αὐτῆς τῆς συνομιλίας ἦταν σάν νά ἀνοίχτηκε μιά πόρτα γιά τά οὐράνια μπροστά στά μάτια τῶν δύο ἀνδρῶν τῆς Γκε-Πέ-Ού πού ἐπέζησαν. Ὁ τρόμος τούς συσκότισε τήν συνείδησι. Μέ ὑστερικές κραυγές ἄρχισαν νά πυροβολοῦν τά δύο ἀνυπεράσπιστα θύματα, πού εἶχαν ἀπειλήσει τήν ἀσφάλεια τῆς κοσμοθεωρίας τους, μέχρι πού ἄδειασαν καί τά δύο πιστόλια τους. Αὐτοί πού ἦρθαν τρέχοντας στό ἄκουσμα τῶν πυροβολισμῶν, τούς ἀπομάκρυναν, ἐνῶ ἐκεῖνοι οὐρλιαζαν ὑστερικά. Ἀλλά καί οἱ ἴδιοι τό ἔβαλαν γρήγορα στά πόδια κυριευμένοι ἀπό ἕναν ἀκατανόητο τρόπο.

Ὁ ἕνας ἀπό αὐτούς τούς δύο ἄνδρες τῆς Γκε-Πέ-Ού περιῆλθε σέ κατάστασι τελείας παραφροσύνης. Ὁ ἄλλος σύντομα πέθανε ἀπό νευρικό κλονισμό. Πρίν ἀπό τόν θάνατό του αὐτός ὁ δεύτερος τά διηγήθηκε ὅλα στόν φίλο του λοχία Ἀλεξέϊ Ἰκόνικωφ, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στόν Χριστό καί γνωστοποίησε τό γεγονός στήν Ἐκκλησία. Λόγω δέ τοῦ ὅτι διέδιδε παντοῦ μέ ζῆλο αὐτό τό γεγονός, βρῆκε μαρτυρικό θάνατο καί ὁ ἴδιος.

Καί οἱ τρεῖς, Λυδία, Κύριλλος καί Ἀλέξιος, ἔχουν καθιερωθῆ ὡς ἅγιοι στή συνείδησι τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας «τῶν κατακομβῶν». Μέ τίς πρεσβεῖες τους εἶθε ὁ Κύριος νά ἐλεήσῃ τόν χριστιανικό λαό τῆς Ρωσίας!